

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

er at få de flest mulige boliger frem, så der ikke blot bliver boliger til befolkningstilvæksten og til dem, der iøvrigt søger egen lejlighed, men også så den påkrævede sanering kan få fart. Vi bør og kan ikke forsvare, at så mange fortsat er henvist til Vesterbros og Nørrebros sidegader med de også åndeligt talt så uheldige leveforhold og opvækstforhold for børn og unge, som ikke mindst forstander Krabbe har peget på.

Den anden opgave er den ikke mindre vigtige at få de nye boliger frem billigt muligt. Her nytter det ikke at henvise til, at lejen selv i de nye boliger ikke udgør en større procentdel af den jævne befolknings indtægt end før krigen. Lejen i nybyggeri belastes ofte med andre udgifter, nemlig foruden med højere varmeudgifter med forholdsvis store udgifter til befording, og dette forhold vil særlig ramme de unge familier, der overvejende er henvist til sådanne lejligheder.

Målet for boligpolitikken har været og må fortsat være at forbedre boligstandarden for den jævne befolkning, det vil sige at gøre det muligt, at den bor bedre, end den gjorde det tidligere, og alligevel anvender en mindre del af indtægten til bolig, i hvert fald ikke mere, når nødvendige udgifter i forbindelse med boligen medregnes. Men dette må ikke nås ved, at det blot er statskassen, der betaler og samtidig med sine tilskud eller lån indirekte modvirker billigførelsen af byggeriet. Det tekniske fremskridt, forskning og rationalisering bør vise sig i nedsættelse af de samfundsmæssige byggeomkostninger, og besparelserne må hverken gå i de forkerte lommer eller smuldre væk undervejs.

Vi kan ikke efter mit partis mening fortsat belaste statskassen med så store og stadig stigende udgifter til byggeri, som vi gør det nu. Vi kan på den anden side heller ikke standse al boligstøtte. Derfor bliver opgaven at give den en sådan form, at den stimulerer bygherrernes interesse i billigførelse, således at anvendelsen af byggeforskningens resultater og konsulenternes indsats og kursernes lærdom o. s. v. o. s. v. trænger ind i det praktiske byggeri i et helt andet omfang end tidligere. I stedet for at give lån op til en vis procent af byggeomkostningerne må det overvejes at give lån med faste beløb, og

principperne i loven af 5. april 1952 om de såkaldte kapitel VIII a.-lån, der bygger på normal finansiering, på en rente, hvor statslånet nærmer sig den almindelige rente, og på et system, som ikke kræver statskontrol ved byggeri, må finde øget anvendelse.

Jeg var glad ved at høre, at venstres ordfører gjorde sig til talsmand for det samme, en udvidelse af denne lovgivning. Jeg tror, at det er en lovgivning, som finder stor interesse i befolkningen, og som, efterhånden som den bliver mere og mere kendt, vil vække stigende interesse. Ligeledes bør man stimulere til, at andelsprincippet anvendes.

Jeg skal tilføje, at mit parti fremdeles er tilhænger af, at der ydes en særlig støtte til forbedrede boligforhold for mindrebedemlede, børnerige familier, enlige mødre, gamle og invalider.

Når jeg i dag, hvor vi kun behandler en midlertidig forlængelse af loven, dog har berørt visse principper for en revideret lovgivning, er det, fordi jeg ønsker at understrege, at en revision af leje- og boligstøttelovgivningen ikke må udsættes til en senere folketingsssamling, og fordi jeg ønsker, at ministeren tager disse betragtninger med i sine overvejelser, når lovforslag om forhåbentlig ikke alt for lang tid fremsættes.

Alfred Jensen: Som bolig manglen og boligforholdene er, mener kommunisterne, at offentlige foranstaltninger er nødvendige på dette område. Jeg har jo også sporet i alle indlæggene her, at der er almindelig enighed herom.

Jeg tror knap, der er enighed om det næste, jeg gerne vil sige, og det er, at vi betragter ikke den økonomiske politik, der føres, og den boligstøttelovgivning, vi har, og den måde, hvorpå den administreres, som tilstrækkelig. Jeg har jo vel hørt af debatten her, at man forsøger at bagatellisere bolig manglen ved at lade, som om den er ved at være overvundet. Jeg har ikke foretaget nogen gennemregning af tallene forud for denne behandling, men da vi i forrige samling tog stilling til disse problemer, viste tallene jo, at der stort set ikke var vundet ind på bolignøden i perioden siden 1945, og jeg vil tro, at det samme er tilfældet nu, selvom der relativt har været meget byggeri i perioden, siden vi sidst behandlede disse spørgsmål.